

בעוה"ש"ת

קונטרס

רעדן צום פאשעפער

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור, געזאגט געווארן דורך
פּבּוּד קרויטש הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א
אריינגערעכענט אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין פאשעפער,
ווי אויך עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום.

פרשת דברים תשע"ב

געבויעט און באגרינדעט אויף די ווערטער פון אונזער הייליגער און פארקטיגער רבי,
דער באהאלטענע ליכטיגקייט, דער הייליגער הויכער ליכט, אדוננו, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש, א וואונדערליכע ליכט,
וואס קיין שום באהעלטעניש איז נישט פארהוילן פון איהם,

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאגרים
פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסידי ברוסלב - נא יארק צ"ו

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה וכל ספרי
אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע וספרי תלמידיו הקדושים

To obtain this and other Breslov publications:

מוסדות היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh Williamsburg

27 Skillman Street

718-384-1652 ישיבה אפיס

מתיבתא היכל הקודש

Mesifta Heichal Hakodesh

1129-42nd Street

Brooklyn NY 11219

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh Kiryas Joel

8 Hayes Ct.

845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh Monsey

79 Decatur Avenue.

347-243-2992

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh Monsey

32 Dolson Rd.

347-733-7551

בארץ ישראל

מוסדות "היכל הקודש" חסידי ברסלב

שע"י עמותת "ישמח צדיק-קהילת ברסלב בגליל"
בנשיאות כ"ק מוהרא"ש שליט"א

רחוב רבי נחמן מברסלב 1 ת.ד. 421 יבנאל 15225

טלפון רב קווי 04-6708356

פקס: 04-6708359

Visit Our Web Site: www.breslevcity.co.il

לשמוע השיעורים 212-444-9191

Find our entire book selection at:

amazon.com or at: mohorosh.com

To donate and/or sponsor one of our books please call: 845-481-3321

רְעֵדֶן צוֹם בַּאֲשַׁעפֶּעֶר

.א.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ס"ז): אז נאכן חורבן בית המקדש איז געווארן א מורא'דיגע העלמה, [דער באשעפער און די אמת'ע צדיקים זענען פארדעקט און פארהוילן] און די שכינה געפונט זיך ביי מערב זייט, און דארט קלאגט זי אויפן ביטערן חורבן. וועגן דעם איז מער"ב ראשי תיבות; ר'חל מ'בפה ע'ל ב'ניה, רחל ווינט אז אידן זענען געגאנגען אין גלות. דאס הייסט; עס איז דא

רעדן צום באשעפער

מזרח וואס דאס איז פנים, און די מענטש זעהט די זאך פאר זיך, פארקערט איז אויך דא מערב וואס דאס ווערט אנגערופן; אחרים, וואס מען זעהט נאר פון אונטן, און אויך צוריק, דאס הייסט אז מען זעהט נישט גארנישט, וואס דאס איז די גרעסטער גלות.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ז): אז דער עיקר גלות איז נאר וועגן עס פעלט אמונה. ווייל ווען א איד האט אמונה אין בורא פל עולמים איז נישט שייך ביי אים קיין גלות, ווייל וואו ער זאל נאר נישט גיין טרעפט ער דעם באשעפער, אבער אז א מענטש שפירט נישט דעם באשעפער, דאס איז דער גרעסטער גלות.

דערפאר אז א מענטש האט נישט קיין אמונה, קען ער זיין ביי זיך אין שטוב, וואס דאס איז די בעסטע זאך, אזוי ווי דער ירושלמי זאגט (מועד קטן ט:): שמתה לאדם בשעה שהוא דר בתוך שלו. די גרעסטע שמתה פאר א מענטש איז, ווען ער וואוינט אין זיין שטוב. ווייל אין זיין אייגענע שטוב אין זיין ד' אמות האט ער מנוחה. דאך אבער אז ער האט

ה

רעדן צום באשעפער

נישט קיין אַמונָה, קען ער אין זיין שטוב, זיין אין גלות, און דארטן זיין נע ונד, ער טרעפט זיך נישט דאס פלאץ, ער גייט אהער און אהין, ארויס און אריין, ווייל ער ווייסט נישט וואס צו טוען פאר ליידִג-גיין.

אָפּער אז אַ מענטש האט אַ שטאַרקע אַמונָה, דעמאלטס ווי ער זאל נאר נישט זיין שפּירט ער זיך אינדערִהיים. וואס דאס שטייט ביי שמואל הנביא: (בְּרֻכּוֹת י:): וואו ער איז געגאַנגען איז זיין הויז געווען מיט אים. וואס איז די הויז? דער באשעפער! און וויבאלד ער האט געלעבט מיטן באשעפער, וועגן דעם וואו ער איז געגאַנגען איז דער באשעפער געווען מיט אים.

ב.

דער הייליגער רבי זאגט ווייטער (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ס"ז): אז עס איז פארהאנען מאורי אור, [וואס זיי צינדן אן לעכטיגקייט], און מאורי אש, [וואס

צײַנדן אן פײַערן]. דאס הייסט אז װען עס װערט חס ושלום פארהוילן די שיינקייט און די פראכט און די חן פונעם אמת'ן צדיק, דעמאלטס שפירט נישט א מענטש מער דעם אייבערשטן, און עס פאנגן אן צו ארבעטן די מאורי אש, דאס הייסט דער ברענעדיגער יצר הרע ארבעט אויף א מענטש מוראדיג שטארק, און דער מענטש ווערט נכשל - רחמנא לצלן - מיט תאוות ניאוף, אויף ברענט אין אים תאוות ממון, תאוות אכילה ושתייה, בפרט די תאוה פון מחלוקת, אזוי ווי מען זעהט אז עס איז דא מענטשן וואס האבן א תאוה זיך צו קריגן, און טשעפענען, און קריטיקירן יענעם רחמנא לצלן, וואס דאס איז מאורי אש, און דעמאלטס איז ער אין גלות. אבער אז א מענטש שפירט אז דער באשעפער איז דא, וואס דאס איז מאורי אור, איז נישטא קיין גרעסערער תענוג פון דעם.

צדיקים האבן געזאגט (ספר המאמרים מהרב הקדוש מהרש"ב מליובאוויטש זי"ע): די נשמה פון א איד איז קיינמאל נישט געגאנגען אין גלות, נאר די גופים

זענען געגאנגען אין גלות. ווייל די נשמה איז א חלק אלוקי ממעל, דערפאר האט מען געטראפן אזויפיל אידן וואס כאטש זיי זענען געווען פארווארפן אין פארשידענע ערטער פון די וועלט, האבן זיי דארטן געטראפן דעם באשעפער, און זיך געקענט דערהאלטן.

דאס איז דער גאנצער סוד פונעם הייליגן רבי'ן, און אז דאס זאל אריין גיין אין די וועלט, וואלט פאר יעדן לעכטיג געווארן. ווייל דער עיקר וואס דער הייליגער רבי לערנט אונז, איז די זאך פון תפלה!.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן צ"ג): פארוואס קריגט מען אויף מיר? ! ווייל חז"ל זאגן (ברכות ו: ועיין ברש"י שם): אויף דעם פסוק (תהלים יב, ט): פרום זלות לבני אדם; אלו דברים שעומדים ברומו של עולם ובני אדם מזלזלין בהן, ומאי ניהו? תפלה! תפלה שטייט אויף די העכסטע פלאץ, און מענטשן זענען מזלזל אין דעם. האט דער הייליגער רבי אויסגעפירט: אזוי ווי מיין גאנצע זאך

דערן צום באשעפער

איז נאר תפלה, איז מען מזלזל אין מיר, און מען מאכט ליצנות, און מען קריגט אויף מיר.

דער הייליגער רבי איז מגלה אזא מין לעכטיגקייט און געטליכקייט, אז אפילו דער נידעריגסטער מענטש וואס זינקט אין שאול תחתית ומתחתיו האט אויף א תקנה. אזוי ווי דער הייליגער רבי שרייעט! (ליקוטי מוה"רן חלק ב, סימן ע"ח): "גיוואלד זייט אייך נישט מייאש, קיין יאוש איז נישט פארהאנדן" ווייל דער באשעפער איז מיט דיר, דא אויכעט. און דער הייליגער רבי איז מחזק און מעודד און משמח, אז מען זאל וויסן אז מען קען זיך נאך אומקערן צום באשעפער, נאר א מענטש איז אזוי צובראכן, און אויף איז דא מחלוקת אויפן הייליגן רבין, און דעם הייליגן רבינ'ס גרויסקייט און שיינקייט איז נאך פארהוילן פון די וועלט, דערפאר הערט ער נישט דעם קול, און ער שלאפט א טיפן שלאף.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"רן חלק א, סימן ס): דער צדיק וועקט אויף דעם מענטש פון זיין שלאף, ווייל א מענטש שלאפט אפ זיינע יארן, און

אפילו ער לערנט און דאווענט, דאך שלאפט זיין מח. און דער הייליגער רבי האט דעמאלטס געזאגט דעם מאמר פון חוני המעגל, וואס די גמרא פארציילט (תענית כא): אז חוני המעגל האט זיך געלייגט שלאפן, און ווען ער איז אויפגעשטאנען נאך זיבעציג יאר, האט ער געזאגט: מי איפא דניים שבעים שנין, ווי אזוי קען מען אפ שלאפן זיבעציג יאר. [אונזערע לייט האבן דערציילט, אז דער הייליגער רבי האט געצויגן דעם אויבן דערמאנטן מאמר חז"ל מיט אזא מין טיפן קרעכץ, אז ווער עס איז דארטן געווען, איז נתעורר געווארן און געוויינט.] ווייל א מענטש כאפט נישט אז די יארן פליען, און אט איז מען געבוירן געווארן, און אט איז מען שוין דארטן אויכעט.

און ווען א מענטש זאל וויסן אין דער יוגנט, וואס ער קען אויפטוען און וואסערע פארמעגן עס ליגט פאר אים, וואלט ער נישט אויפגעהערט צו כאפן גוטס, למשל מען זאגט פאר איינעם, אז מען לאזט דיר אריין און דעם היכל פונעם קעניג און מען לאזט דיר נעמען פון דעם אוצר וואס איז דארט, - וואס דו

וויִלְסֵט, און וויִפִּיל דו וויִלְסֵט - ביז אַ געוויסע צייט, וואלט דער מענטש געברענגט זעק און אריין געלייגט דארט פון די טייערסטע בריליאנטן און דימאנטן, ער וואלט אפילו נישט גענומען קיין קופער און ניטאמאל קיין גאלד און זילבער, נאר אנגעפילט גאנצערטע זעק פון דאס בעסטע, און ער וואלט נישט געהאט קיין צייט, צו עסן און צו שלאפן וכו'.

די זעלבע זאך האט מען אונז געגעבן דא אויף די וועלט דימאנטן און בריליאנטן, און דאס טייערסטע וואס איז נאר שיין, אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת קיט): אויב א מענטש זאגט נאר איין מאל, אמן יהא שמיה רבא! צורייסט מען אים א גזר דין פון זיבעציג יאר. און דא געבט מען אונז אזעלעכע פארמעגנס, און מען קען זאגן אזוי פיל מאל אין טאג אמן, אזוי אויף הונדערט ברכות יעדן טאג, וואס דאס איז אזוי טייער און חשוב, בפרט אויב א מענטש איז זוכה צו לערנען יעדן טאג; מקרא, משנה, גמרא, מדרש, הלכה, ואגדה, וואס דאס איז אין הימל זייער חשוב, און ווי לאנג מען לעבט קען מען דאס אלעס אריין כאפן,

רעדן צום באשעפער

יא

דאך אפער כאטש א מענטש האט די אלע מצוות, און ער לייגט תפלין, ער גייט מיט ציצית, מיט א בארד און פיאות, און ער האט א מזוזה, ער היט שבת, און אזוי ווייטער, דאך שלאפט ער, ווייל ווי לאנג א מענטש רעדט נישט צום באשעפער שלאפט זיין מח, פארקערט ער וואונדערט זיך נאך אויף ווער עס רעדט יא צום באשעפער, און עס קוקט אים אויס ווי ער רעדט צו די וואנט, וואס דאס איז כפירות ואפיקורסות רחמנא לצלן, (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס"ב): ווייל דער באשעפער איז דא, און מען קען צו אים רעדן יעדן זאך וואס מען דארף, און וואס עס דרוקט.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רנ"ט): אז די שכניה שטייט אנטקעגן דעם מענטש בשעת ער שמוסט זיך אויס, און רעדט זיך אויס זיין הארץ, און טרייסט אים און זאגט אים: איך וועל דיר העלפן! נאר געב נישט אויף, און בעט נאך און נאך.

און ווען א מענטש זאל וויסן וואס דאס הייסט רעדן נאר איין ווארט צום באשעפער (עייז ליקוטי

רעדן צום באשעפער

מוהר"ן חלק ב, סימן צ"ו, אפילו ער קען זיך נישט אינגאנצן אויסרעדן דאס הארץ, קען ער אבער בעטן איין דיבור: "רבנו של עולם איך בין צובראכן, מאך מיר פרייליך", וואלט ער אלץ אריין געכאפט נאך א ווארט און נאך א ווארט, וואס דאס איז די גרעסטע זאך.

בשעת דער הייליגער רבי איז געקומען וואוינען אין שטאט ברסלב האט ער די ערשטע זאך געפרעגט אויב עס איז פארהאנין דא א גוט פלאץ צו רעדן צום באשעפער? האט זיך דער וואס האט אים באגלייט [וואס איז געווען דארט א תושב] זיך אנגערופן: אויסערן שטאט איז דא א בארג, וואס אין דעם בארג איז דא א הייל, און דארטן קען מען אריין גיין, און עס איז זייער א גוטער פלאץ, נאר עס איז אביסל ווייט פון שטאט. האט אים דער הייליגער רבי געבעטן ער זאל אים ווייזן, און ער הייבט אן צו גיין מיט אים צו דעם פלאץ, גייענדיג זאגט אים דער הייליגער רבי: דו מיינסט אז פון דא ביז דארט קען מען נישט רעדן צום באשעפער? ווי ווייט איז פון

מויל ביז צום הארץ? ! ווייל דער הייליגער רבי האט אים שוין געוואלט אויסלערנען אז כאטשיג דארטן איז טאקע דער הייל, אפער מען קען שוין אנהייבן צו רעדן, נאר ווען איך וועל קומען דארט וואו קיינער איז נישטא, וועל איך זיך קענען בעסער אויסרעדן דאס הארץ (עיין פעלת הצדיק אות שצד).

קומט אויס אז א איד דארף אזוי שטארק שפירן דעם באשעפער, אז וואו ער איז נאר, קען ער רעדן צום באשעפער (עיין שיחות הר"ן סימן ר"ל-רל"א), און דארף נישט ווארטן ווילאנג ער וועט זוכה זיין צו גיין אין פעלד (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י"א. שיחות הר"ן סימן רכ"ז), אויך דארף ער נישט האבן קיין חבורה צו דעם, [וואס דעמאלטס פעלט שוין אויך פונעם אמת. (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נ"ב)]. ווייל אז ער איז שטארק אין די אמונה קען ער 'שוין' רעדן, און די גאנצע וועלט וואס ער זעהט, זאל ער באטראכטן ווי איין גרויסער פעלד, און נאר דער אייבערשטער איז דא. [בפרט ווען ער פארט אליין מיט זיין קאר וואס דעמאלטס האט ער א מקום מיוחד (עיין שיחות הר"ן סימן

רע"ד-ער"ה). [און אז ער איז אַראַפּ געפאלן און ער שפּירט נישט אז דער אייבערשטער איז דא, זאל ער פון דעם אליין מאַכן אַ תּפּילה: "רבּונוּ שׁל עולם אײַך בײַן אַראַפּ געפאלן אײַך שפּיר דײַ נישט, אײַך קען נישט רעדן צו דיר".

אַבער צו דעם דאַרף מען האַבן אַ מוראַ'דיגן תּמימות, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ק"ד. שיחות הַר"ן סימן ל"ג, קנ"ד, ועוד): אז דער עיקר אין תּפּילה איז 'תּמימות און פּשיטות' אַוועק וואַרפֿן דעם שַׁכּל, ווייל בײַ תּפּילה קען מען נישט ניצן קיין חכמות, נאר גלייבן אז דער בורא פֿל עולמים איז דא. און אפילו אז אײַך בײַן ווייט וועל אײַך דאס אליין בעטן דעם באשעפער (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כ"ה). דאס איז די אוצרות וואס מיר האבן, און 'דער' לעכטיגקייט פֿרובירט דער סמ"ך מ"ם צו פֿאַרהוילן און פֿאַרדעקן רחמנא לְצֵלָן.

ג.

און אזוי זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ס"ז): עס איז דא וואלקענעס וואס פארדעקן די שכל'דיגע אויגן. [דאס הייסט אז דער מענטש כאפט נישט אז דער בורא פל עולמים איז דא, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ב): אז ווען א מענטש זינדיגט אין פגם הברית רחמנא לצלן, באשאפט ער אזעלכע וואלקענעס וואס זענען מבבלב די מחשבה ער זאל נישט קענען שפירן דעם באשעפער.] וואס דאס איז וואס עס שטייט אין זוהר הקדוש (רעיא מהימנא פנחס רנ"ב): אז עס איז דא רומי רבתי און רומי זעירתא. און די מפרשי הזוהר זאגן: אז רומי רבתי; גייט ארויף אויף איטאליע וואס דארט איז די קליפה פון די רומיים, און רומי זעירתא; גייט ארויף אויף גריכלאנד וואס דארט זענען די יונים, וואס דאס זענען די צוויי מוראדיגע טמאות פון אדום און יון וואס פון דארט איז ארויסגעקומען די שטערקסטע עבודה זרה, אזוי ווי דער הייליגער רמב"ם זאגט (אגרת תימן). וואס די טומאה האט געעפן

גורם געווען אז מיליונען אידן האט מען געפֿען גע'הרג'ט מיט די ערגסטע מיתות אכזריות, און וידער די כפירות און אפיקורסות וואס זיי האבן אריין געברענגט אין די וועלט, און נאך געשלעפט רוב וועלט, ביז אפילו אין א איד'ס הארץ פאלט אריין ספיקות אין די אמונה, און עס דאכט זיך אים אז דעם גוי פֿעלט גארנישט. און ער כאפט נישט אז א איד וואס איז בזה העולם קען ארויס כאפן א יעדן טאג אזויפיל דיבורים צום אייבערשטן, פון ווען ער מאכט אויף די אויגן צופרי ביז ער לייגט זיך שלאפן (עײן ליקוטי מוהר״ן חלק ב, סימן צ״ו), דא א דיבור און דארט א דיבור, און די אלע דיבורים קלויבן זיך צוזאם, און ווען דער מענטש זאל וויסן דאס טייערקייט פון יעדן דיבור וואס ער רעדט צום באשעפער (עײן ליקוטי מוהר״ן סימנים צ״ה-ק״ב, ועוד), וואלט ער נישט געווען אזוי צופראכן, און וואלט זיך געקענט דערהאלטן, און ארויס גיין פון זיין גלות.

וואס דאס האט מען טאקע געזעהן ביי אוינגערע לייט, וואס זענען געווען געפֿען פארשיקט אין ווייטן

קאלטן סיביר, דאך וויבאלד זיי האבן געהאט דעם דיבור האבן זיי זיך געקענט דערהאלטן.

אין ארץ ישראל איז געווען א גרויסער צדיק הרב הקדוש מ'מאנובקה זי"ע, וואס ער איז אפאר יאר געווען אין סיביר, צופיל האט ער נישט געקענט ארבעטן, ווייל ער איז געווען א שוואכער מענטש, און דער אייבערשטער האט געהאלפן מען האט אים געלאזט זיין דארטן אין א קליין הייזקעלע, און ער האט זיך אסאך אויסגעבעטן ביים באשעפער, אז ער האט נישט דא קיין מנגן, און ער האט נישט דא ווער עס זאל ענטפערן אמן, ביז דער אייבערשטער האט רחמנות געהאט, אז מען האט געלאזט זיין ווייב אהין קומען, וואס דאס איז געווען א מורא דיגער חסד. נאכדעם ווען מען האט אים ארויסגענומען פון דארט מיט אסאך געלט און פראטעקציע, און מען האט זיי ביידע געברענגט אויף ארץ ישראל, האט ער געמאכט א בית המדרש אין בני ברק, און א עולם איז געקומען קוקען דעם נייעם רבין, האבן זיי געזעהן אן אינטערסאנטע זאך! אז פארן דאווענען ביי די ברכות

גייט ער צו צום ווייבער שוהל, און ער הייבט אן צו
 זאגן ברכות, און די רעביצין ענטפערט אמן, נאכדעם
 זאגט זי די ברכות, און ער ענטפערט אמן!, איז
 געווען פון זיינע נאנטע וואס זיי האבן אים פרובירט
 מסביר צו זיין: עס פאסט נישט פארן רבין אזא
 הנהגה! האט ער גענטפערט: איך האב יארן געבעטן
 ביים באשעפער אז איך האב נישט געהערט קיין
 אמן, קיין ברוך הוא וברוך שמו וכו', ביז איך האב
 אויסגע'פועל'ט ביים בורא כל עולמים ער זאל מיר
 העלפן, און מיט ניסים ממש, האט מען געלאזט מיין
 רעבעצין אהינקומען דארט, וואוינען אין סיביר, אין
 עפעס א כאטקעלע, וואס דורכדעם האב איך כאטש
 פון דעמאלטס געקענט ענטפערן אמן, און איך האב
 מיך דארט אזוי איינגעפירט, אז ווען די רעביצין האט
 געזאגט ברכות, האב איך געענטפערט אמן, און ווען
 איך האב געזאגט ברכות, האט זי גענטפערט אמן,
 און יעצט ווייל מענטשן קוקן און לאכן, זאל איך
 אויפהערן די הנהגה! ?

האט ער זיך אויסגעדריקט אמאל, און געזאגט:
 אין סיביר האבן זיך צוויי חסידות'ער דערהאלטן,
 מיט די גרעסטע מסירות נפש, ברסלב'ער חסידים,
 מיט ליובאוויטש'ער חסידים.

עס איז געווען א איד צווישן אנשי שלומינו ער
 האט געהייסן ר' נטע גורעליק, [ער איז קודם געווען
 א חב"ד'סקער בחור, און ער האט געהאט גוטע
 כשרונות, ער האט געקענט 'ספר התניא' אויף
 אויסעווייניג, און ער איז מקורב געווארן צו אונזערע
 לייט אין אומאן, ער פלעגט דארט זיין ביים הייליגן
 רבי'נס ציון], און מען האט אים נעבעך געכאפט און
 פארשיקט אויף סיביר, אבער וויבאלד ער האט שוין
 געוויסט פון דעם סוד פון רעדן צום אייבערשטן, איז
 ער שוין נישט פארלוירן געווארן אפילו דעמאלטס
 אויף נישט, און ער האט געהאט יעדן טאג אסאך
 התבודדות, האט דער אייבערשטער געהאלפן, אז ער
 האט מוצא חן געווען ביי די רשעים, און ער האט
 זוכה געווען צו א אויסטערלישע זאך אז מען האט
 אויף אים רחמנות געהאט, אז מען האט אים געגעבן

רעדן צום באשעפער

אַרבעט אינעווייניג, ביי זייערע אָפּיסע"ס, אז ער
 האט געדארפֿט ברענגען האַלץ און אָנהייצן, ברענגען
 וואסער און דאס אָפּקאכן צו מאכן טיי, וואס דאס
 איז געווען פֿאר אים אַ מורא'דיגע ישועה, אז ער
 דארף נישט געפרוירן ווערן אַרבעטענדיג אין די
 וועלדער.

איז אָבער געווען דארטן אַיף אַ גלח'ס טאכטער,
 און ביינאכט נעמט זי אים אָן רעדן צו אַן עבירה, און
 איז אים מסביר: דו ווייסט דו ביזט אַליין און אַיף בין
 אַליין וכו', איז ער אַרויס אין וואלד און געשריגן:
 "רבנו של עולם ווי אַיידער אַיף זאל קומען צו אַ
 עבירה רייס מיר אויס די האַרץ, און אַיף זאל ענדערש
 דא בלייבן, אַיף וויל נישט בשום אָפּן דורכפאלן".
 און אזוי איז געווען יעדן אַינציגן נאכט פֿאר דריי
 יאר, זי האט אים אַלץ אַנגערעדט, און יעדע נאכט
 איז ער אַרויס געגאנגען שרייען: אַל תביאנו לידי
 נסיון, אַיף זאל נישט האבן קיין נסיון.

ענדליך נאך דריי יאר וויבאלד ער האט געטוען די
 אַרבעט גוט, אַיבערהויפּט ער האט געהאט אזויפיל

תפילה און התבודדות, האט מען אים באפרייט. פאר
 מען האט אים באפרייט, האט מען פאר אים געמאכט
 א געזעגענונגס סעודה, זיך צו באדאנקען פאר זיין
 גוטע ארבעט, האט זי זיך אויפגעשטעלט און
 געזאגט: אויב עס איז דא א הייליגער בחור אויף די
 וועלט, קען זי מעיד זיין, אז דאס איז 'דער' הייליגער
 בחור.

דער אייבערשטער האט געהאלפן ער איז
 צוריקגעקומען אויף אומאן, האט ער דאס דערציילט
 דארטן, האבן אלע מענטשן געוויינט: א מענטש
 האט אזא נסיון אזוי ווי יוסף הצדיק און נאך מער,
 און דאך האט ער זיך געקענט דערהאלטן. האט ער
 דעמאלטס געזאגט מיט דעם לשון: ווען איך האב
 ווען נישט דעם ענין פון התבודדות און איך גיי ווען
 נאר מיטן שכל וואלט איך דורכגעפאלן! וואס האט
 מיר דערהאלטן? אז איך האב גערעדט צום
 באשעפער!.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן
 ע"ח): דער דיבור איז אזוי ווי א מאמע, א מאמע גייט

מיט מיטן קינד אפילו אין שמוציגע פלעצער, און
 וואשט אים און רייניקט אים אפ און טוט אים איבער,
 אפילו ער האט א שלעכטן גערוך, די זעלבע זאך דער
 דיבור, גייט מיט מיטן מענטש, אפילו ער איז
 אריינגעפאלן אין שמוציגע פלעצער, וויבאלד ער
 רעדט צום באשעפער וועט דאס אים אפהיטן.

אבער צו דעם דארף מען האבן א שטארקע
 אמונה, און דער עיקר 'גלייבן אין זיך'. דער הייליגער
 רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס"א): אזוי ווי מען
 דארף האבן אמונה אין באשעפער, אזוי דארף מען
 האבן אמונה אין זיך. אז איך קען אויף, און איך וועל
 אויף פועל'ן ביים באשעפער.

הרב החסיד רבי יצחק ברייטער הי"ד, [פון גדולי
 אנ"ש אין פולין] פלעגט זאגן: דער הייליגער רבי
 ברענגט ביי די מעשה פון בערגיר ועני (סיפורי מעשיות
 מעשה י): אז דער רוצח האט געזאגט פאר די בת מלך:
 אויב דו וועסט רעדן איין ווארט הרגע איך דיר. האט
 ער מיט דעם מסביר געווען: דאס איז עמל"ק פון די
 לשון פונעם פסוק (ויקרא א, ט"ו): 'ומלך את ראשו'.

דאס הייסט עמלק ווארענט דעם מענטש: אז דו וועסט רעדן, וועל איך דיר דערווארגן.

זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן 170) אז דאס איז דער חורבן בית המקדש, ווייל דער בית המקדש איז דער פלאץ וואו מען קען רעדן צום באשעפער, און איז דער פלאץ פון דעת און שכל! אזוי ווי די גמרא זאגט (ברכות לג.): **כָּל אָדָם שׁוֹיֵשׁ בּוֹ דַּעָה כְּאִלוֹ נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו**. און אז מען האט נישט קיין שכל, און עס ווערט א חורבן אין די מוחין [נערװן] פון א מענטש, דאס איז חורבן בית המקדש, דא הייסט אז א מענטש ווערט ביי זיך זייער צובראכן, און ער קען זיך נישט דערהאלטן ווען עס גייט דורך אויף אים א גרויסע נסיון.

הרב החסיד רבי לוי יצחק [בענדער] זצ"ל האט פארציילט א אינטרעסאנטע מעשה: אין אומאן איז געווען א גרויסער עושר, וואס ער איז געגאנגען צום בוטשער און צום בעקעריי און צום גראסערי, און אפגעשמועסט מיט זיי, אז אויף זיין חשבון זאלן זיי ארויס געבן יעדע וואך פאר אלע ארעמעלייט, וואס

וועלן קומען מיט א צעטל פון אים, און ער האט דאס באצאלט, און קיינער האט נישט געוואוסט פון וואו ער באצאלט דאס, ווייל ער האט געהאט א נאמען פאר א גבאי צדקה.

ויהי היום, עס האט זיך איבערגעדרייט דער רעדל, ער האט שוין נישט געהאט קיין געלט צו געבן, פארשטייט זיך אז ווען מען איז געקומען אין גראסערי און אין פיש סטאר און אין בעקערי, האט מען מער נישט ארויס געגעבן פאר די ארעמעלייט. האט מען אים באפאלן, דו גנב! די גזלן! דו קארגער! האט ער זיך געבעטן: וואס זאל איך טוהן ווען איך האב געהאט האב איך דאך געגעבן, יעצט האב איך נישט. און פון שוהל צו שוהל האט מען אים פארטריבן, איז ער אריין געפאלן אין א מרה שחורה רחמנא לצלן, און געטראכט צו זיך, איך האב דאך געהאלפן אלעמען, און נישט גענוג איך האב פארלוירן מיין גאנצע פארמעגן, איז מען מיך נאך מבזה מיט די גרעסטע בזיונות? איז ער אזוי געליגן אין א דעפרעשאון, און ער איז נישט ארויס פון

שטוב. מענטשן האבן געקלאפט אין פענסטער, און געשריגן די גנב, פארוואס קומסטו נישט ארויס!.
 [וואס דאס איז באַמַת זייער אַ גרויסער נסיון, ווייל ער האט דאָף יעדן געהאלפן מיט די גרעסטע מסירת נפש, און דא איז מען אזא 'כפוי טובה' וואס דאס איז די מיאוס'טע מדה. איף בין געקומען צו אזא נסיון, אָבער פרוף השם איף האב נישט געדארפט אז יענער זאל מיר מחיה און מחזק זיין, ווייל איף האב געהאט די הקדמות און דאס התחזקות פונעם הייליגן רבין, און רבי נתן ז"ל. אדרבה דוקא דורכדעם האב איף זוכה געווען צו זייער שיינע ספרים. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות דעת סימן לג).]

ביז עס איז געקומען א ברסלב'ער חסיד צו אים און האט אים גענומען אויסרעדן: דער באַשַׁעפֶּער האט דיר אויספרובירט מיט אַ גרויסע עשירות, און דו ביזט בייגעשטאנען דעם 'נסיון העושר' הונדערט פראצענט, יעצט פרובירט דיר די באַשַׁעפֶּער אויס מיט עניות, צו זעהן ווי אזוי דו וועסט זיך יעצט דערהאלטן, און צו זיין עניות האט דער

אייבערשטער נאך צוגעשטעלט אויכעט אז מען שרייט דיר נאך, גנב! גזלן! און מען שפעט פון דיר, און מען רעדט אויף דיר פל דבר אסור, פאסט דאס דען דיר אז יעצט זאלסטו נישט ביישטיין דעם 'נסיון העוני'? און אזוי האט ער אים צוגערעדט, אז ער זאל גיין אין בית המדרש, דאווענען מיט מנין. האט ער געזאגט: איך האב דאך מורא אז מען וועט אויף מיר ארויף טאנצן, האט ער אים געזאגט: שווייג! און מאכט דיך נישט צוטוהן, ווייל דו ווייסט דאך אז דו האסט יא געטוען גוט, און אזוי האט ער אים אויסגערעדט.

ביז ער האט אים אזוי מחזק געווען, אז ער איז געווארן ביי זיך אויפגעבויט. און איז שוין געגאנגען אין בית המדרש, און ער האט אפגעשוויגן אויף אלע בזיונות. פארשטייט זיך וויפיל קען מען שוין מבזה זיין א איד, און צוביסלעך זענען אלע מיד געווארן אים צו רודפן, און צוביסלעך איז ער געקומען צו זיך, און נישט נאר דאס, נאר דער אייבערשטער האט

געהאלפן אז עס האט זיך צוריקגעדרייט דער גלגל,
און ער איז געווארן צוריק אן עושר.

ווייל עניוֹת און עשירות איז נאר תלוי אין דעם
מח פונעם מענטש, ווייל ביים באשעפער איז דא
גענוג געלט. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי
מוהר"ן חלק ב, סימן מ): אז ווען א מענטש האט א "שפע
כפולה" פעלט אים גארנישט. חז"ל זאגן (קהלת רבה,
פרק א, סימן ל"ד): יש לו מנה רוצה מאתיים. ווער עס
האט הונדערט וויל צוויי הונדערט. ווייל די טבע פון
א מענטש איז, אז שטענדיג שפירט ער ווי עס פעלט
אים, אבער אז א מענטש קוקט אויף דעם וואס ער
האט יא, פילט ער זיך ווי אן עושר, און ער איז זוכה
צו א "שפע כפולה" [דאפעלטע שפע].

חז"ל זאגן (אבות פרק ד, משנה א): איזהו עשיר השמח
בחלקו. ווער איז אן עושר? דער וואס איז פרייליך
און צופרידן מיט זיין חלק. אויף זאגן חז"ל (נדרים
מא.): דדא ביה פולא ביה, דלא דא ביה מה ביה. דעת
קניית מה חסרת. אז א מענטש האט שכל האט ער
אלעס, און עס פעלט אים גארנישט, אבער טאמער

האט ער נישט קיין שכל, און ער איז אומצופרידן, פֿעלט אים זייער אסאך. אזוי ווי חז"ל זאגן (בבא קמא צב.) בתר עניא אזלא עניותא. נאכן ארימאן גייט נאך דאס ארימקייט. דאס הייסט; מיט זיין נאכגעלאזטקייט און אומצופרידנקייט ציעט ער אליין ארויף אויף זיך נעבעך דאס ארימקייט.

ד.

דער הייליגער בארדיטשובער רב זי"ע זאגט (הובא בספר אור תורה להרב הקדוש בעל צמח צדק מליובאוויטש זי"ע, נ"ף ח"ב, עמוד א, צ"ז): פארנואס זאגט דער פסוק מיט דעם לשון חזון ישעיהו? וייל 'חזון' איז מלשון 'חזיון' וואס דאס איז א לשון פון נבואה, זאגט ער: אז וועגן דעם רופט מען דעם שבת 'שבת חזון' וייל ווער עס האט ריינע אויגן, דער קען זעהן דעם שבת דעם בית המקדש השלישי, וויאזוי עס וועט אויסזעהן, און וויאזוי עס וועט אראפקומען, וואס דאס וועט נמשך ווערן נאר דורך תפלה.

עס ווערט געברענגט אין ספר שער המלך (שער ד, פרק ו): אז חזון איז ראשי תיבות ח'צי ז'עם ו'ח'צי נ'חמה, האלב איז צארן און האלב איז טרייסט, ווייל חודש אב די ערשטע העלפט ביז תשעה באב, איז זעם, אבער נאכדעם איז נחמה, דאס הייסט ווען דער מענטש שפירט אז עס איז עק וועלט, און ער טראכט, וואס וועט שוין זיין מיט מיר, דאס איז טאקע ח'צי זעם, אבער נאכדעם דארף ער וויסן אז עס איז דא ח'צי נחמה, אז דער באשעפער וועט אים העלפן, און מען טאר נישט ווערן צופאלן פון קיין שום זאך, כל זמן מען האט דעם דיבור.

דאס איז אויך וואס דער פסוק פאנגט אן די וואך און זאגט (דברים א, א): אלה הדברים אשר דיבר משה. משה רבינו האט דא געזאגט מוסר מיט ליבשאפט: איר האט דאך דעם כח פון 'אלה הדברים' וואס דאס מיינט 'רעדן צום באשעפער'. וואס דורכדעם וואלט מען פון אלעם געראטעוועט געווארן.

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מיר זאלן שוין
אלע זוכה זיין צו זעהן דעם בנין בית המקדש
בתפארתו, בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

תם ונשלם שבה לאל בורא עולם

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

כ"ק מרן רבינו אליעזר שלמה
בן מלכה שליט"א

לרפואה שלימה לכל רמ"ח
אבריו ולכל שם"ה גידיו ולכל
טיפי דמיו.

הספר הקדוש
הזה
נדפס לזכות

חיים בנציון נטע בן בלומא נ"י
וזוגתו חיי שרה בת ריזל תחי'

וילדיהם

הינדא ריקל, נחמן בצלאל, יואל

נתנאל.

ולעילו נשמת

בנציון ב"ר משה, משה ב"ר בנציון זי"ע

הקדוש ברוך הוא ישפיע עליהם שפע ברכה והצלחה
ויתרחב להם בגשמיות וברוחניות ויזכו לרוות רוב

נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם,

אמן כן יהי רצון.